

Arrest

nr. 335 815 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 8 juni 2021 aan in België en dient op 9 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en in 2002 geboren te zijn in het dorp Mulla Alam (district Shigal Wa Sheltan, provincie Kunar) waar u met uw familie woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school. Als u vrij was van school speelde u cricket, bracht u gras naar het vee of ging u naar de markt.

Uw vader werkte twee jaar voor de Amerikanen en de hindoes als bouwondernemer, daarna zat hij twaalf jaar bij het Afghaans nationaal leger. Gedurende deze periode van 14 jaar kreeg hij meer dan tien dreigbrieven

van de taliban. In de brieven stond dat dat hij zich bij hen moest presenteren, als ze hem zouden vinden zouden ze hem vermoorden.

Toen u zelf oud genoeg was, en gezien uw vader zich nooit presenteerde, stuurden de taliban over een periode van niet eens twee maanden ook aan u vier of vijf dreigbrieven met de eis u te presenteren,. Zij kwamen ook 's nachts rondlopen in uw familiale compound. Uw vader, die toen in Mazar-e-Sharif was gestationeerd raadde u aan het land te verlaten. U vertrok uit Afghanistan op de dag na het ontvangen van de laatste dreigbrief. Dat was in de zomer van 2020.

Sinds uw vertrek is er geen gezinshoofd meer en woont uw moeder met haar andere kinderen meestal in het dorp Ato, bij uw tante. Soms verblijven zij ook bij andere familie of wonen ze alleen in jullie huis in Mulla Alam. Daar waren ze toen u hen twee weken voor uw persoonlijk onderhoud hoorde.

Op 9 juni 2021, net voor de val van Kaboel, diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Sinds de machtsovername door de taliban is uw vader verdwenen. U hebt geen informatie over hem. Sinds uw vertrek is de taliban ook nog vijf of zes keer naar uw huis gekomen om te vragen aan uw gezinsleden waar u bent.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban te worden vermoord omdat ze u niet kunnen vertrouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw eigen taskara alsook die van uw moeder, broer en zus; appreciatiebrieven en certificaten van de arbeid die uw vader heeft verricht; een diploma van uw vader zijn opleiding tot Britmal; de legerbadge van uw vader; de bankkaart van uw vader; twee dreigbrieven van de taliban; uw lidkaart van de gemeenschapsdienst; een trainingscertificaat van ene Meneer J. (...); en een telecomkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar (Kennisgeving van de FOD Justitie, 28 juni 2001). Zodoende kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaandelijk moeten twee elementen worden aangehaald die losstaan uw asielrelaas zelf maar die wel van belang zijn voor de geloofwaardigheidsbeoordeling daarvan.

Ten eerste loog u bij uw registratie als verzoeker van internationale bescherming doelbewust (CGVS, p. 4, punt 24) over uw leeftijd. Er moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 juni 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kon worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt dan ook bepaald op 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar.' U was op het moment van de test dus minstens 18,2 jaar oud. Nochtans had u bij uw registratie enkele dagen eerder verklaard 16 jaar oud te zijn. U bleek dus minstens 2,2 jaar ouder te zijn dan u verklaarde. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat u stelt enkel over uw leeftijd te hebben gelogen om op de avond van uw aankomst een slaapplek te krijgen doet bovenstaande vaststelling niet teniet.

Ten tweede getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen (DVZ, Verklaring DVZ, p. 10, vraag 22) van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en het loutere feit dat uw vader in het leger zou hebben gezeten volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven meteen ernstig wordt ondermijnd doordat u er niet in slaagt te allen tijde – in elke fase van uw asielprocedure – één en hetzelfde asielrelaas uiteen te zetten. Voor de Belgische asielinstanties kreeg u drie maal de kans (de kern van) uw motieven om Afghanistan te verlaten toe te lichten: bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 3, Motif de l'immigration en Belgique, dd. 09/06/2021), op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 09/08/2021) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (p. 14, punt 164-166). De respectievelijke verklaringen die u aflegt vallen niet met elkaar te rijmen. De eerste keer verklaarde u dat u door de problemen van de taliban en van Daesh niet meer buitenshuis kon gaan terwijl u in de vragenlijst van het CGVS en tijdens uw persoonlijk onderhoud geen enkel gewag meer maakt van Daesh en enkel een vrees tegenover de Taliban aanhaalt. De kernelementen van uw verklaringen op de DVZ en het CGVS, het werk van uw vader en de daaruit volgende dreigbrieven, vermeldt u in het geheel niet bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Voorts, wat betreft uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), moet worden opgemerkt dat deze strijdig zijn met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegt. In de vragenlijst van het CGVS verklaart u dat de taliban te weten kwam dat uw vader voor het leger werkte. Ze stuurden hem één brief alvorens één brief naar u te sturen. Jullie ontvingen beide brieven in de laatste maand voor uw vertrek en u stelt letterlijk dat er in totaal twee dreigbrieven waren. Echter, op het CGVS hebt u het over meer dan tien brieven aan het adres van uw vader, en zo'n vier of vijf naar u (CGVS, p. 16 punt 184). Die brieven zouden begonnen zijn sinds uw vader voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 16-17, punt 187-192), meer dan twaalf jaar geleden (CGVS, p. 11, punt 126-127). Er dient te worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in zeer ernstige mate ondermijnd wordt door bovenstaande omissies en tegenstrijdigheden. De geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas op het CGVS komt hiermee meteen op losse schroeven te staan.

Los van het bovenstaande komt het niet aannemelijk over dat de taliban uw vader zou vervolgen en over een periode van zo'n 14 jaar (CGVS, p. 11, punt 127) wel meer dan tien (CGVS, p. 16, punt 184) dreigbrieven naar hem zou sturen maar eigenlijk nooit concrete actie zou ondernemen. U haalt namelijk niets dergelijks aan. Voorts ondermijnen uw verklaringen over de dreigbrieven die u ontving verder de geloofwaardigheid van dit asielrelaas. Op de DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaart u expliciet één dreigbrief te hebben ontvangen. Op het CGVS hebt u het eerst over "drie à vier" (CGVS, p. 14, punt 165) en later over "vier à vijf" (CGVS, p. 16 en 18, punt 184 en 204) exemplaren. Vanzelfsprekend ondermijnen deze incoherente verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. U zou volgens uw verklaringen samen met uw vader in totaal minstens veertien dreigbrieven moeten hebben ontvangen. Dat u er daar maar twee van neerlegt roept eveneens vragen op. U verklaart dat de overige brieven eerst beschadigd zijn door spelende kinderen en uw moeder dan maar besloot om ze te verbranden (CGVS, p. 15, punt 176-181). Zo'n verklaringen kunnen niet serieus genomen worden en vormen een negatieve geloofwaardigheidsindicator zoals bedoeld in artikel 48/6, § 4, b), van de Vreemdelingenwet dat vereist er een bevredigende verklaring wordt gegeven omtrent het ontbreken van relevante bewijskrachtige elementen. Bovendien weet u van de brief die u wel neerlegt niet eens dewelke het is, betreffende de volgorde van ontvangst (CGVS, p. 18, punt 209). U weet voorts de datum van de brief die u neerlegt niet en stelt verkeerdelijk dat er op zou staan dat u zich op de berg Rondan moest presenteren, hetgeen niet blijkt uit de vertaling van het stuk. Gevraagd of er nog iets in de brief staat zegt u het niet te weten en stelt u dat de interviewer de brief zelf kan bekijken (CGVS, p. 19-20, punt 222-230). Zulk een mate van desinteresse in de bewijsstukken die u zelf neerlegt is niet verenigbaar met de aanwezigheid van een daarmee in verband staande vervolgingsvrees. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u nooit persoonlijk door de taliban zou zijn benaderd, ze zouden enkel brieven gestuurd hebben (CGVS, p. 19, punt 216). Hetgeen vreemd overkomt gezien zij blijkbaar wel in uw huis durfden komen en dat ook gedaan hebben (CGVS, p. 17, punt 200-201). Het komt dan ook niet aannemelijk over dat zij u bij hun bezoeken aan uw familiecompound niet zouden hebben proberen meenemen. Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er moet dan ook worden besloten de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn. Zij vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt weliswaar dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt in dat kader aan dat uw vader, die officier was bij het leger (CGVS, p. 11, punt 124-130), verdween tijdens de val en dat over hem niets geweten is (CGVS, p. 5, punt 37).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Zo blijkt uit de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dat de beweerdte verdwijning van uw vader niet kan worden gekaderd in een door u ingeroepen reeks van bedreigingen aan jullie adres.

Bij ontstentenis van enig ander concreet relaas betreffende de beweerde verdwijning van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Bovendien roepen uw verklaringen over de verblijfplaats van uw vader ernstige vragen op. In de eerste plaats omdat u, zowel bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI), Mineur Etranger Non Accompagné, p. 2, Famille) als op de DVZ (Verklaring DVZ, p. 7, vraag 13), aangeeft dat uw vader zich in uw dorp Mullah Omar bevindt. U gaf op het CGVS nochtans aan dat uw vader de laatste keer was gekomen toen de dreigbrieven aan uw adres waren begonnen toekomen (CGVS, p. 18-19, punt 213-214). Ten tweede omdat u moedwillig lijkt te willen achterhouden wanneer u uw vader voor het laatst zag. Gevraagd wanneer u uw vader voor het laatst zag, een eenvoudige vraag die moeilijk verkeerd geïnterpreteerd kan worden, slaagt u er niet in duidelijk te antwoorden. De vraag werd u (in eerste instantie) zes keer na elkaar gesteld in verschillende formuleringen (CGVS, p. 8, punt 81-87). U antwoordt kort wanneer u hem voor het laatst hoorde. Het antwoord dat u uiteindelijk geeft lijkt opnieuw te refereren aan het moment dat u uw vader voor het laatst hoorde, niet wanneer u hem voor het laatst fysiek gezien hebt. Later, nogmaals gevraagd wanneer u uw vader voor het laatst zag, antwoordt u opnieuw wanneer u hem voor het laatst hoorde. Ook nu wordt de vraag, op verschillende manieren, een vijftal keren (CGVS, p. 18, punt 210-215) keren gesteld alvorens u uiteindelijk een halfslachtig en onduidelijk antwoord geeft: "Ongeveer, ik ben het vergeten nu. Ik ben onderweg geweest. Ongeveer vier maanden. Ik denk het toch. Ik heb veel gewandeld, we werden mishandeld door de politie..." (CGVS, p. 19, punt 215)." Ten derde kan nog worden opgemerkt dat het, gezien de Afghaanse context van dit moment, merkwaardig overkomt dat uw moeder en haar kinderen alleen zouden zijn, zonder volwassen man (CGVS, p. 5, punt 40). Nog los van de vaststelling dat u geen enkel (geloofwaardig) zicht biedt op de omstandigheden waarin uw vader zou zijn verdwenen, moet worden geconcludeerd dat het weinig aannemelijk is dat uw vader werkelijk vermist is en u niet zou weten waar hij zich bevindt.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw vervolgingsrelaas geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De taskara's die u neerlegt kunnen dan ook hoogstens elementen van jullie identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie; U legt appreciatiebrieven en certificaten neer over de verschillende jobs die uw vader tussen 2006 en 2010 heeft uitgeoefend. Dat wordt niet onmiddellijk betwist; Voorts legt u een opleidingscertificaat neer dat uw vader kreeg in het leger. Dat hij daar opgeleid is wordt ook niet meteen betwist; U legt uw vader zijn legerbadge neer. Dat uw vader in het leger zat wordt niet meteen betwist. Hier moet worden opgemerkt dat uw vader zijn achternaam volgens die badge K. (...) is. Uw achternaam is S. (...). Dat komt wel vreemd over; De bankkaart van uw vader, een stuk van een telecomkaart, uw lidkaart van een gemeenschapsdienst en een trainingscertificaat van ene J. (...) hebben geen betrekking tot uw asielmotieven; De dreigbrieven, tot slot, werden hierboven besproken en zulke stukken zijn door hun informele aard gemakkelijk te vervalsen. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat documenten geen ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partij beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

*“-artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht
-de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen.
-Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens
-de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur
--het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 20 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij met betrekking tot de recente situatie in Afghanistan verwijst naar algemene bronnen. Tevens wijst zij op haar integratie in België en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij duidt, waar zij de schending aanvoert van *“de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur”*, niet welk(e) beginsel(en) zij benevens de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.5.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

3.5.3. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de bestreden beslissing standaard gemotiveerd zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar (Kennisgeving van de FOD Justitie, 28 juni 2001). Zodoende kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.5. Landeninformatie

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in

vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "Guidance note" van februari 2022 waarnaar in de informatie van Nansen wordt verwezen.

De argumentatie van verzoekende partij, onder verwijzing naar de NANSEN-informatie, dat meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de Country Guidance van mei 2024, onder meer omwille van het risico op potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten ten gevolge van politieke belangen, is niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*" Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van

herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in diens oordeel dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij aangetast wordt door haar verklaringen over haar leeftijd, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Ten eerste loog u bij uw registratie als verzoeker van internationale bescherming doelbewust (CGVS, p. 4, punt 24) over uw leeftijd. Er moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 juni 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kon worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt dan ook bepaald op 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar.’ U was op het moment van de test dus minstens 18,2 jaar oud. Nochtans had u bij uw registratie enkele dagen eerder verklaard 16 jaar oud te zijn. U bleek dus minstens 2,2 jaar ouder te zijn dan u verklaarde. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat u stelt enkel over uw leeftijd te hebben gelogen om op de avond van uw aankomst een slaappleats te krijgen doet bovenstaande vaststelling niet teniet.”

Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat verzoekende partij zich ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken presenteerde als zijnde minderjarig. Zo gaf zij bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming als geboortedatum (...) juni 2005 op, wat maakt dat zij op 9 juni 2021 net geen zestien jaar was. Geconfronteerd met de twijfels over haar voorgehouden minderjarigheid op basis van haar fysieke verschijning, liet verzoekende partij na enige verklaring te geven met betrekking tot deze twijfel (administratief dossier, DVZ, fiche *Mineur Etranger Non Accompagné*, 9 juni 2021, p. 2). De medische test die op 23 juni 2021 werd uitgevoerd ten einde haar leeftijd te bepalen, gaf als resultaat: *“De leeftijd wordt dan ook bepaald op 19.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.6 jaar.”* (administratief dossier, Beslissing van de dienst Voogdij, 28 juni 2021). Zoals de commissaris-generaal motiveert, was verzoekende partij op het moment van de test al minstens 18,2 jaar oud, dit terwijl zij enkele dagen eerder verklaarde 16 jaar te zijn. Zoals verder blijkt – verzoekende partij verwijst bovendien zelf naar haar verklaringen in het verzoekschrift – gaf verzoekende partij tijdens het gehoor bij het CGVS toe dat zij bewust gelogen had over haar leeftijd. Zij gaf daarbij als reden op dat ze een slaappleats wou en dat haar in het park verteld werd dat indien ze verklaarde minderjarig te zijn, ze een slaappleats zou krijgen (administratief dossier, CGVS, *Notities van het persoonlijk onderhoud* (NPO), 13 september 2022, p. 4). Ongeacht de reden evenwel waarom verzoekende partij gelogen heeft over haar leeftijd, doet het feit dat zij de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door zich meer dan twee jaar jonger voor te doen dan zij in werkelijkheid is afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij bewust gelogen heeft over haar leeftijd niet kan worden gebruikt om de volledige geloofwaardigheid van haar relaas op de helling te zetten, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal haar vluchtrelaas niet afdoet als ongeloofwaardig om de enkele reden van de leeftijdsfraude. Zo blijkt immers duidelijk uit de verdere motivering dat de commissaris-generaal omstandig motiveert waarom het vluchtrelaas – gelet op de vastgestelde incoherente, onaannemelijke en gebrekkige verklaringen van verzoekende partij – ongeloofwaardig wordt bevonden.

3.6.4. Voorts, waar verzoekende partij het oneens is met de motivering dat: *“Ten tweede getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen (DVZ, Verklaring DVZ, p. 10, vraag 22) van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”* overtuigt zij met haar betoog in het verzoekschrift niet om deze motieven te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen is gereisd, met name onder meer Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, 9 augustus 2021, punt 32), zonder bescherming aan te vragen. Dergelijk handelen staat haaks op de voorgehouden nood aan bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men

terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd en geen bescherming heeft gevraagd, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Haar blote betoog in het verzoekschrift dat in sommige Europese landen de rechten van verdediging niet worden gerespecteerd en het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een land waar zij meende dat haar rechtspositie het meeste werd gewaarborgd doet hoegenaamd geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Immers kan slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij ter zake geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat verzoekers om internationale bescherming in geen enkele van de voormelde landen conform de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning van vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals vastgesteld in Europese regelgeving, zouden behandeld worden. Dit nog temeer verzoekende partij verklaarde dat de smokkelaar haar naar België heeft gebracht op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies België koos voor de indiening van haar verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 9 augustus 2021, vraag 27). Zij gaf geenszins aan naar België te zijn doorgereisd omdat zij geen vertrouwen had in de andere Europese lidstaten. Uit haar verklaringen blijkt eerder dat verzoekende partij doelbewust gekozen heeft voor België en andere Europese lidstaten waar zij doorheen is gereisd haar niet interesseerden, hetgeen haaks staat op een werkelijke nood aan internationale bescherming.

Met haar betoog voorts dat de redenering van het CGVS geen steek houdt *“nu dit zou betekenen dat er geen enkele persoon nog asiel zou kunnen aanvragen in België”* gaat zij, naast de vaststelling dat haar redenering dat alle asielzoekers eerst verschillende Europese landen moeten doorkruisen voor zij in België aankomen niet klopt nu niet alle asielzoekers die in België aankomen onder de Dublin III-regelgeving vallen en de Dublin III-regelgeving bovendien ook voorziet in uitzonderingen waardoor België toch verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, geheel voorbij aan het gegeven dat zij geen aanvaardbare reden heeft om – zo zij werkelijk nood heeft aan internationale bescherming – meerdere Europese lidstaten te doorkruisen zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

3.6.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij, door louter te citeren uit haar verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS, geenszins afbreuk doet aan de pertinente motivering dat: *“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven meteen ernstig wordt ondermijnd doordat u er niet in slaagt te allen tijde – in elke fase van uw asielprocedure – één en hetzelfde asielrelaas uiteen te zetten. Voor de Belgische asielinstanties kreeg u drie maal de kans (de kern van) uw motieven om Afghanistan te verlaten toe te lichten: bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 3, Motif de l’immigration en Belgique, dd. 09/06/2021), op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 09/08/2021) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (p. 14, punt 164-166). De respectievelijke verklaringen die u aflegt vallen niet met elkaar te rijmen. De eerste keer verklaarde u dat u door de problemen van de taliban en van Daesh niet meer buitenshuis kon gaan terwijl u in de vragenlijst van het CGVS en tijdens uw persoonlijk onderhoud geen enkel gewag meer maakt van Daesh en enkel een vrees tegenover de Taliban aanhaalt. De kernelementen van uw verklaringen op de DVZ en het CGVS, het werk van uw vader en de daaruit volgende dreigbrieven, vermeldt u in het geheel niet bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Voorts, wat betreft uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), moet worden opgemerkt dat deze strijdig zijn met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegt. In de vragenlijst van het CGVS verklaart u dat de taliban te weten kwam dat uw vader voor het leger werkte. Ze stuurden hem één brief alvorens één brief naar u te sturen. Jullie ontvingen beide brieven in de laatste maand voor uw vertrek en u stelt letterlijk dat er in totaal twee dreigbrieven waren. Echter, op het CGVS hebt u het over meer dan tien brieven aan het adres van uw vader, en zo’n vier of vijf naar u (CGVS, p. 16 punt 184). Die brieven zouden begonnen zijn sinds uw vader voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 16-17, punt 187-192), meer dan twaalf jaar geleden (CGVS, p. 11, punt 126-127). Er dient te worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in zeer ernstige mate ondermijnd wordt door bovenstaande omissies en tegenstrijdigheden. De geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas op het CGVS komt hiermee meteen op losse schroeven te staan.”*

Zoals de commissaris-generaal geheel terecht motiveert heeft verzoekende partij initieel verklaard dat haar vluchtmotief erin bestond: *“Door de problemen van de Taliban en Daesh kon ik niet meer buitenshuis gaan”*

(administratief dossier, *Fiche Mineur Etranger Non Accompagné*, 9 juni 2021, p. 3). Zoals duidelijk blijkt vermeldde verzoekende partij hier de kernelementen van haar verzoek om internationale bescherming, zijnde de tewerkstelling van haar vader en de daaruit volgende dreigbrieven, niet. Bij het invullen van de vragenlijst maakte verzoekende partij verder geen melding meer van Daesh maar stelde zij enkel de taliban te vrezen en verklaarde zij verder: *“Mijn vader werkte voor het Afghaans Nationaal Leger. De taliban is dit te weten gekomen en hebben eerst een brief naar mijn vader gestuurd dat hij zich moest overgeven. De tweede keer zonden ze een dreigbrief naar mij, omdat mijn vader zijn werk niet wilde opzeggen. Hierna ben ik gevlucht uit Afghanistan”* alsook: *“De eerste brief was ongeveer 1 maand voor mijn vertrek en de tweede brief ongeveer 1 week voor mijn vertrek. Er waren twee dreigbrieven in totaal”* (administratief dossier, DVZ, Vragenlijst CGVS, 9 augustus 2021, punt 5). Geheel in tegenstrijd hiermee verklaarde verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS dat er meer dan tien dreigbrieven naar haar vader werden gestuurd en zo’n vier à vijf dreigbrieven naar haarzelf (administratief dossier, CGVS, NPO, 13 september 2022, p. 16, punt 184) en dat deze brieven al begonnen sinds haar vader voor de Amerikanen werkte meer dan twaalf jaar geleden (administratief dossier, CGVS, NPO, 13 september 2022, pp. 11, 16-17, punten 126-127 en 187-192).

De vaststelling dat verzoekende partij haar initiële verklaringen afwijken van haar latere verklaringen, dat zij bij haar initiële verklaringen ook geen enkele melding heeft gemaakt van de kernelementen van haar vluchtrelaas alsook de frappante ongerijmdheid tussen haar verklaringen bij DVZ en het CGVS inzake het aantal dreigbrieven en het tijdstip waarop deze ontvangen werden, is naar oordeel van de Raad al afdoende om geen enkel geloof te hechten aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Met haar verwijzing naar haar verklaringen op het CGVS over de werkzaamheden van haar vader en de dreigbrieven brengt verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat voormelde vaststellingen in een ander daglicht kunnen worden geplaatst. Haar betoog in het verzoekschrift dat *“dient te worden vastgesteld dat conform de verklaringen van verzoeker op het CGVS er niet zonder meer kan gesteld worden dat deze ongeloofwaardig zijn of tegenstrijdig”* is gelet op lezing van de diverse verklaringen van verzoekende partij tijdens de administratieve procedure en zoals blijkt uit de bespreking *supra* hoegenaamd niet ernstig. De Raad herinnert er hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat deze vanaf de aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming coherente, overeenstemmende verklaringen kan afleggen en dit zeker over de aspecten die de kern van zijn vluchtrelaas betreffen, zodat haar betoog dat *“het aantal dreigbrieven (...) werkelijk irrelevant (is) nu toch moeilijk kan verwacht worden van verzoeker die niet zelf alle dreigbrieven ontving (nu er ook gericht waren aan zijn vader) de aantallen hiervan exact zou kunnen reproduceren”* niet aangenomen kan worden. Temeer de ongerijmdheden in haar verklaringen omtrent de dreigbrieven niet alleen flagrant verschillen omtrent het aantal, wat bezwaarlijk kan verklaard worden door voormeld betoog, maar tevens flagrant verschillen omtrent het tijdstip waarop de dreigbrieven begonnen. De vaststelling dat verzoekende partij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over een kernelement van haar vluchtrelaas, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Het betoog verder in het verzoekschrift dat *“Wanneer DAESH niet meer werd vermeld in het gehoor op het CGVS betekent dit daarom niet dat er geen problemen met hen waren”* is evenmin ernstig te noemen. Immers, zo verzoekende partij evenzeer daesh vreesde, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij dit nadien blijft vermelden.

3.6.6. Met haar betoog, dat niet verder reikt dan *supra* besproken, doet de verzoekende partij evenmin afbreuk aan de verdere motivering in de bestreden beslissing dat: *“Los van het bovenstaande komt het niet aannemelijk over dat de taliban uw vader zou vervolgen en over een periode van zo’n 14 jaar (CGVS, p. 11, punt 127) wel meer dan tien (CGVS, p. 16, punt 184) dreigbrieven naar hem zou sturen maar eigenlijk nooit concrete actie zou ondernemen. U haalt namelijk niets dergelijks aan. Voorts ondermijnen uw verklaringen over de dreigbrieven die u ontving verder de geloofwaardigheid van dit asielrelaas. Op de DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaart u expliciet één dreigbrief te hebben ontvangen. Op het CGVS hebt u het eerst over “drie à vier” (CGVS, p. 14, punt 165) en later over “vier à vijf” (CGVS, p. 16 en 18, punt 184 en 204) exemplaren. Vanzelfsprekend ondermijnen deze incoherente verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. U zou volgens uw verklaringen samen met uw vader in totaal minstens veertien dreigbrieven moeten hebben ontvangen. Dat u er daar maar twee van neerlegt roept eveneens vragen op. U verklaart dat de overige brieven eerst beschadigd zijn door spelende kinderen en uw moeder dan maar besloot om ze te verbranden (CGVS, p. 15, punt 176-181). Zo’n verklaringen kunnen niet serieus genomen worden en vormen een negatieve geloofwaardigheidsindicator zoals bedoeld in artikel 48/6, § 4, b), van de Vreemdelingenwet dat vereist er een bevredigende verklaring wordt gegeven omtrent het ontbreken van relevante bewijskrachtige elementen. Bovendien weet u van de brief die u wel neerlegt niet eens dewelke het is, betreffende de volgorde van ontvangst (CGVS, p. 18, punt 209). U weet voorts de datum van de brief die u neerlegt niet en stelt verkeerdelijk dat er op zou staan dat u zich op de berg Rondan moest presenteren, hetgeen niet blijkt uit de vertaling van het stuk. Gevraagd of er nog iets in de brief staat zegt u het niet te weten en stelt u dat de interviewer de brief zelf kan bekijken (CGVS, p. 19-20, punt 222-230). Zulk een mate van desinteresse in de bewijsstukken die u zelf neerlegt is niet verenigbaar met de aanwezigheid van een daarmee in verband staande vervolgingsvrees. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u nooit persoonlijk*

door de taliban zou zijn benaderd, ze zouden enkel brieven gestuurd hebben (CGVS, p. 19, punt 216). Hetgeen vreemd overkomt gezien zij blijkbaar wel in uw huis durfden komen en dat ook gedaan hebben (CGVS, p. 17, punt 200-201). Het komt dan ook niet aannemelijk over dat zij u bij hun bezoeken aan uw familiecompound niet zouden hebben proberen meenemen. Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er moet dan ook worden besloten de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn. Zij vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming." Deze motieven zijn pertinent, blijven bij gebrek aan dienstig verweer hiertegen overeind en worden door de Raad overgenomen.

3.6.7. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de commissaris-generaal niet betwist dat haar vader in het leger zou hebben gezeten en zij geen rekening houdt met het specifieke risicoprofiel waartoe zij behoort, wijst de Raad er evenwel op dat, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden is aangegeven, uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 33-34) blijkt dat familieleden van personen die tot de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten behoorden of die gelinkt kunnen worden aan de buitenlandse troepen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch zijn hiervan *in casu* geen geloofwaardige indicaties. Mede gelet op hetgeen hoger wordt uiteengezet alsook de motivering dat: "Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Zo blijkt uit de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dat de beweerde verdwijning van uw vader niet kan worden gekaderd in een door u ingeroepen reeks van bedreigingen aan jullie adres. Bij ontstentenis van enig ander concreet relaas betreffende de beweerde verdwijning van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Bovendien roepen uw verklaringen over de verblijfplaats van uw vader ernstige vragen op. In de eerste plaats omdat u, zowel bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI), Mineur Etranger Non Accompagné, p. 2, Famille) als op de DVZ (Verklaring DVZ, p. 7, vraag 13), aangeeft dat uw vader zich in uw dorp Mullah Omar bevindt. U gaf op het CGVS nochtans aan dat uw vader de laatste keer was gekomen toen de dreigbrieven aan uw adres waren beginnen toekomen (CGVS, p. 18-19, punt 213-214). Ten tweede omdat u moedwillig lijkt te willen achterhouden wanneer u uw vader voor het laatst zag. Gevraagd wanneer u uw vader voor het laatst zag, een eenvoudige vraag die moeilijk verkeerd geïnterpreteerd kan worden, slaagt u er niet in duidelijk te antwoorden. De vraag werd u (in eerste instantie) zes keer na elkaar gesteld in verschillende formuleringen (CGVS, p. 8, punt 81-87). U antwoordt kort wanneer u hem voor het laatst hoorde. Het antwoord dat u uiteindelijk geeft lijkt opnieuw te refereren aan het moment dat u uw vader voor het laatst hoorde, niet wanneer u hem voor het laatst fysiek gezien hebt. Later, nogmaals gevraagd wanneer u uw vader voor het laatst zag, antwoordt u opnieuw wanneer u hem voor het laatst hoorde. Ook nu wordt de vraag, op verschillende manieren, een vijftal keren (CGVS, p. 18, punt 210-215) keren gesteld alvorens u uiteindelijk een halfslachtig en onduidelijk antwoord geeft: "Ongeveer, ik ben het vergeten nu. Ik ben onderweg geweest. Ongeveer vier maanden. Ik denk het toch. Ik heb veel gewandeld, we werden mishandeld door de politie..." (CGVS, p. 19, punt 215)." Ten derde kan nog worden opgemerkt dat het, gezien de Afghaanse context van dit moment, merkwaardig overkomt dat uw moeder en haar kinderen alleen zouden zijn, zonder volwassen man (CGVS, p. 5, punt 40). Nog los van de vaststelling dat u geen enkel (geloofwaardig) zicht biedt op de omstandigheden waarin uw vader zou zijn verdwenen, moet worden geconcludeerd dat het weinig aannemelijk is dat uw vader werkelijk vermist is en u niet zou weten waar hij zich bevindt.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw vervolgingsrelaas geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken." en waartegen verzoekende partij geen dienstig verweer voert, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat haar in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd omwille van de vroegere werkzaamheden van haar vader. Dat verzoekende partij in geval van terugkeer wél problemen zou kennen om die reden, kan derhalve niet worden aangenomen.

Haar betoog voorts dat de "Taliban absoluut zijn woord niet heeft gehouden bij de machtsovername en inmiddels vroegere leden van politie, leger en hun familieleden wel degelijk viseert en vervolgt" laat niet toe te besluiten dat de taliban op algemene wijze, meer dan vier jaar na de machtsovername, nog wraak- en vergeldingsacties ondernemen tegen personen die ooit bij een veiligheidsdienst hebben gewerkt, laat staan ten aanzien van familieleden van deze personen.

3.6.8. De Raad stelt nog vast dat de in het verzoekschrift geuite kritiek, mede gelet op de bespreking *supra*, verder geen afbreuk doet aan de volgende motivering: *“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De taskara’s die u neerlegt kunnen dan ook hoogstens elementen van jullie identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie; U legt appreciatiebrieven en certificaten neer over de verschillende jobs die uw vader tussen 2006 en 2010 heeft uitgeoefend. Dat wordt niet onmiddellijk betwist; Voorts legt u een opleidingscertificaat neer dat uw vader kreeg in het leger. Dat hij daar opgeleid is wordt ook niet meteen betwist; U legt uw vader zijn legerbadge neer. Dat uw vader in het leger zat wordt niet meteen betwist. Hier moet worden opgemerkt dat uw vader zijn achternaam volgens die badge K. (..) is. Uw achternaam is S. (..). Dat komt wel vreemd over; De bankkaart van uw vader, een stuk van een telecomkaart, uw lidkaart van een gemeenschapsdienst en een trainingscertificaat van ene J. (..) hebben geen betrekking tot uw asielmotieven; De dreigbrieven, tot slot, werden hierboven besproken en zulke stukken zijn door hun informele aard gemakkelijk te vervalsen. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat documenten geen ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen.”* Deze motivering is pertinent, blijft overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6.9. Gelet op haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat zij er niet terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing aangaande de (gepercipeerde) verwestering in het verzoekschrift niet betwist. In haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting wijst zij op de problematiek van (gepercipeerde) verwestering.

De Raad wijst er op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota doet hierover niet anders denken.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij sinds juni 2021 in België verblijft en waar zij ter terechtzitting voorhoudt te werken, kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België en de algemene en niet-geconcretiseerde uiteenzetting in de neergelegde aanvullende nota dat integratie uit verschillende factoren kan blijken, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij moslim is, dat zij nog verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Pashtou spreekt, en dat zij op volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als *“niet-Afghaan of*

niet-moslim" zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een "*risicogroep*" behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Waar in de aanvullende nota nog wordt gewezen op artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

3.6.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt ligt er thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance* Afghanistan van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit een stabielere veiligheidssituatie blijkt sinds de machtsovername door de taliban. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt. Door algemene informatie te benadrukken, en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken van 26 april 2023 die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, waar verzoekende partij blijft volharden een risicoprofiel te hebben wijst de Raad op zijn bespreking *supra* waaruit gebleken is dat zij niet kan overtuigen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 13 september 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont waarom de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire status wordt geweigerd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER